

РЕШЕНИЕ

№ 57

гр. Бургас, 19.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, III ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на тридесети ноември през две хиляди
двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Росен Д. Парашкевов
Членове: Йорданка Г. Майска
РАДОСТИНА П. ПЕТКОВА

при участието на секретаря Жанета Д. Граматикова
като разгледа докладваното от РАДОСТИНА П. ПЕТКОВА Въззивно
гражданско дело № 20212100501946 по описа за 2021 година

Производството по делото е по реда на чл.258 и сл. ГПК и е образувано пред настоящата съдебна инстанция по повод въззивна жалба от **ХР. С. ХР.**, ЕГН: *****, с адрес: гр. Б., ул. „С. С. К. и М.“ № *** и от **С. ХР. С.**, ЕГН: *****, с адрес: гр. Л., обл. Р., ул. „А. С.“ № **, действащ в качеството си на **физическо лице и като регистриран земеделски производител** с БУЛСТАТ: 116554689, действащи чрез упълномощения си по делото процесуален представител адв. М.М.- АК- Разград против **решение № 261065 от 09.08.2021 г., постановено по гр. дело № 7223/2020г. по описа на РС-Бургас**, с което е прието за установено по отношение на въззивниците- ответници, че на основание **чл.422, ал.1 от ГПК вр. с чл.79, ал.1 от ЗЗД вр. с чл.430, ал.1 от ТЗ вр. с чл.86, ал.1 и чл.99, ал.1 от ЗЗД** същите дължат **солидарно** на ищеца **“АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИРАНЕ НА ВЗЕМАНИЯ” ЕАД**, ЕИК: 203670940, седалище и адрес на управление: гр.София, бул.”Д-р Петър Дертлиев” № 25, офис-сграда Лабиринт, ет.2, офис 4, сумата от **12 492 евро**, представляваща частично претендирана главница за неплатени вноски за периода от 20.11.2015г. до 20.08.2016г. по договор за банков инвестиционен кредит с № 0054/615/16122014, сключен на 16.12.2014г. с “УниКредит Булбанк” АД, и анекси № 1/04.02.2015г., № 2/18.09. 2015г. и № 3/19.10.2015г. към него, вземанията по които са били прехвърлени на дружеството- ищец с договор за продажба и прехвърляне на вземания /цесия/ от 06.11.2017г., **ведно** със законната лихва върху главницата, считано от 23.06.2020г. до окончателното плащане, за които суми е издадена заповед за изпълнение по чл.410 от

ГПК по ч. гр. дело № 3170/2020 г. на РС Бургас, влязла в сила по отношение на *солидарния съдлъжник /кредитополучател/ "С. Транс – 11" ЕООД, ЕИК: 201751071*, със седалище и адрес на управление: гр. Бургас, ж.к. "Лазур", бл.15, ет.3, ап.13, както и в частта, в която ответниците са осъдени да заплатят на ищеца направените в заповедното и в исковото производство пред районния съд разноски в общ размер от **1 157.30 лв.** за държавни такси и възнаграждение за вещото лице по ССЕ, както и юрисконсултски възнаграждения в общ размер от **300 лв.**

В жалбата си, въззивниците- ответници са изразили недоволство от първоинстанционното решение, като твърдят, че същото е неправилно, незаконосъобразно и необосновано. Считат за необоснован извода на районния съд, че те имат качеството на съдлъжници по кредита, а не на поръчители, като цитират съдебна практика на ВКС по въпроса. Считат за необосновано решението и в частите, с които съдът е отхвърлил възражението им за недействителност на договора за банков кредит поради противоречие с чл. 58 от ЗКИ, както и възражението им за нищожност на клаузата по чл. 4.3 от договора като противоречаща на добрите нрави /чл. 26, ал. 1, предл. трето от ЗЗД/. Излагат несъгласие и с изводите на районния съд, с което са отхвърлени възраженията им за недействителност на извършената цесия поради липса на съгласие, по съображения, че е сключена от лица без представителна власт по отношение и на двете страни по нея, за нищожността ѝ поради невъзможен предмет и за липсата на действие спрямо тях, по съображения, че не им е била съобщена съгласно чл. 99, ал. 3 от ЗЗД. Твърдят наличието на допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила, като считат, че съдът не е анализирал в съвкупност всички доказателства по делото, като анализа му е необективен и едностранчив. Излагат оплаквания за неправилно приложен материален закон- нормата на чл. 147 от ЗЗД, чл. 58 от ЗКИ, чл. 26 и чл. 99 от ЗЗД. По подробно изложените във въззивната жалба доводи въззивниците молят за отмяна на първоинстанционното решение, и постановяване на ново, с което исковете да бъдат отхвърлени. Не са направени доказателствени искания. В съдебно заседание, въззивниците не се явяват и не изпращат представител. Депозират писмена молба, с която заявяват, че поддържат въззивната си жалба и молят съдът да я уважи, като излагат подробно становище по съществото на спора. Претендират присъждане на разноските по делото.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК въззиваемия – ищец „АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИРАНЕ НА ВЗЕМАНИЯ“ ЕАД е представил писмен отговор, в които е оспорил изцяло наведените във въззивната жалбата оплаквания. Изложени са аргументи за неправилност на доводите на въззивниците, че същите имат качеството поръчители, а не на солидарни съдлъжници. Оспорени са и възраженията им за нищожност на клаузата на т. 4.3 от договора за кредит досежно договорната лихва, по съображения, че същите освен неправилни, са и ирелевантни, тъй като ищецът не претендира вземания за договорна лихва, а само за главница. Изложени са доводи и за неоснователност на възраженията на въззивниците за недействителност на договора за цесия поради липса на съгласие и поради липса на индивидуализация на прехвърленото вземане, като въззиваемият е посочил, че е налице надлежно упълномощаване в писмена форма с нотариална заверка на подписите, както, че и индивидуализацията на дълга е ясно описана в приложенията, представляващи неразделна част от договор за цесия. По отношение оплакванията, че договорът за цесия не бил съобщен на въззивниците, сочи, че това е сторено надлежно от ищеца- цесионер съгласно дадено му пълномощно за това от цедента, в т.ч. заявява, че с получаване на преписи от книгата по делото, съдържащи уведомлението ответниците се считат за уведомени за цесията съгласно чл. 235, ал. 3 от ГПК. Дружеството оспорва възраженията в жалбата за допуснати от районния съд съществени процесуални нарушения, като счита, че съдът правилно е анализирал и обсъдил всички доказателства по делото. Излага доводи и за

неоснователност на оплакванията за неправилно приложен материален закон. По подробно изложените в жалбата съображения моли за потвърждаването на обжалваното решение и присъждане на разносните по делото. Не са направени доказателствени искания. В съдебно заседание, редовно призовано въззиваемото дружество не изпраща представител. Депозира писмено становище по съществото на спора, в което е направено искане за оставяне без уважение на въззивната жалба и потвърждаване на обжалваното решение. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение през въззивната инстанция в размер на 100 лв.

Бургаският окръжен съд като взе предвид направените оплаквания с жалбата, изложените доводи и съображения на страните, както и събраните по делото доказателства намира за установено следното:

Производството пред районният съд е образувано по предявени искове по чл.422, ал.1 от ГПК вр. с чл.79, ал.1 от ЗЗД вр. с чл.430, ал.1 от ТЗ вр. с чл.86, ал.1 и чл.99, ал.1 от ЗЗД за приемане за установено по отношение на ответниците ХР. С. ХР. и С. ХР. С. последният, действащ в качеството си на физическо лице и като регистриран земеделски производител с БУЛСТАТ: 116554689, че двамата като солидарни съдлъжници дължат на ищцовото дружество "АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИРАНЕ НА ВЗЕМАНИЯ" ЕАД сумата от **12 492 евро**, представляваща частично претендирана главница за неплатени вноски за периода от 20.11.2015г. до 20.08.2016г. по договор за банков инвестиционен кредит с № 0054/615/16122014, сключен на 16.12.2014г. с „УниКредит Булбанк” АД, и анекси № 1/04.02.2015г., № 2/18.09. 2015г. и № 3/19.10.2015г. към него, вземанията по който са били прехвърлени на дружеството- ищец с договор за продажба и прехвърляне на вземания /цесия/ от 06.11.2017г., **ведно** със законната лихва върху главницата, считано от 23.06.2020г. до окончателното плащане.

За горепосочените вземания ищецът се е снабдил срещу ответниците – съдлъжници със издадена заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК по ч. гр. дело № 3170/2020 г. на РС Бургас, която е влязла в сила по отношение на *кредитополучателя "С. Транс – 11" ЕООД, ЕИК: 201751071.*

В исковата молба се твърди, че между кредитополучателя- длъжник "С. ТРАНС – 11" ЕООД /представявано към този момент от първият ответник ХР. С. ХР./ и солидарните съдлъжници ХР. С. ХР. и С. ХР. С. последният, действащ в качеството си на физическо лице и като регистриран земеделски производител с БУЛСТАТ: 116554689, от една страна и УНИКРЕДИТ БУЛБАНК" АД, от друга страна в сключен договор от 16.12.2014г. за банков инвестиционен кредит, по силата на който дружеството-кредитополучател е получило от банката паричен кредит в размер на 62 500.32 евро с цел покупка на товарен автомобил. Съгласно условията по договора е уговорено предоставения кредит да бъде върнат при ГЛП от 8.5% на 60 месечни вноски с падеж на 20-то число на месеца за срок от 20.01.2015г до 16.12.2019г., от които 59 месечни вноски от по 1041 евро всяка, а последната 60-та вноска е изравнителна в размер на 1081.32 евро. Сочи се, че на 04.02.2015г. страните по договора са сключили допълнителен анекс, съгласно който са променили броят на вноските, като са уговорили, че считано от 20.02.2015г.

кредитополучателят ще погасява кредита на 58 месечни вноски, всяка от по 1041 евро, а последната изравнителна вноска, дължима на 16.12.2019г. ще е в размер на 2122.38 евро. С втори и трети анекси от 18.09.2015г. и от 19.10.2015г. страните са променили броя и размер на погасителните вноски, като с последният анекс е уговорено, че считано от 20.11.2015г. кредитополучателят ще погасява кредита на 50 месечни вноски, като на 20.11.2015г. ще погаси 3123 евро, а считано от 20.12.2015г. ще погасява кредита на 48 месечни вноски, всяка от по 1041 евро, а последната изравнителна вноска, дължима на 16.12.2019г. ще е в размер на 2122.38 евро. Ищецът сочи, че крайният падеж на договора е настъпил, като преди това договорът не е обявяван за предсрочно изискуем. Твърди се, че на 06.11.2017г. между банката- кредитодател и ищеца е сключен договор за продажба и прехвърляне на вземане /цесия/, по силата на който вземането на банката срещу кредитополучателя и солидарните длъжници по горепосочения договор за кредит е прехвърлено на ищеца, ведно с всички привилегии, обезпечения и принадлежности, вкл. всички лихви и такси, комисионни и други разноси на кредитора- цедент. Ищецът сочи, че ответниците са уведомени за извършената цесия съгласно връчените им уведомления съответно на 12.06.2020г. и на 17.06.2020г., приложени към исковата молба, като наред с това се позовава на съдебната практика на ВКС съгласно която уведомяването за цесията се счита за извършено и с връчването на уведомленията на длъжниците в исковия процес. Твърди, че по договора за кредит е останала непогасената главница в размер на 12 492 евро, дължима за периода от 20.11.2015г. до 20.08.2016г., за която сума ищецът цесионер се е снабдил срещу кредитополучателя и ответниците като солидарни съдлъжници със заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК, ведно със законната лихва върху главницата от подаването му до окончателното ѝ изплащане, като заповедта е влязла в законна сила срещу кредитополучателя. С оглед подадените от ответниците възражения по чл. 414 от ГПК ищецът е предявил настоящия установителен иск за установяване на дължимостта на вземанията си срещу тях по издадената заповед по чл. 410 от ГПК.

В подадения в срока по чл. 131 от ГПК писмен отговор, ответниците са оспорили предявените срещу тях искове, по съображения, че същите нямат качеството на солидарни съдлъжници по договора за кредит, а на поръчители по смисъла на чл. 147 от ГПК, по отношение на които е изтекъл предвидения в закона шестмесечен срок за ангажиране на отговорността им за заплащане на дълга. Наред с горните съображения ответниците са наведи доводи за нищожност на клаузата на чл. 4.3 от договора за кредит като противоречаща на добрите нрави по съображения, че уговорената лихва от 5% върху кредита е неморално висока и води до неоснователно обогатяване на банката. На следващо място твърдят, че всички претендиращи с исковата молба размер на главницата е недължим, тъй като е платен изцяло. Оспорили са валидността на извършената цесия по съображения, че същата нищожна на основание чл. 26, ал. 2, предл. 2 от ЗЗД, тъй като е сключена от страните по нея чрез лица без представителна власт, както и, че същата е нищожна поради невъзможен предмет на основание чл. 26, ал. 2, предл. 1 от ЗЗД, по съображения, че прехвърленото вземане не е индивидуализирано. Изложени са и доводи, че цесията не е надлежно съобщена на длъжниците. Иска се отхвърляне на исковете като

неоснователни.

С обжалваното решение, първоинстанционният съд е уважил изцяло исквете за дължимост на главницата и законната лихва поради липса на данни за погасяването им. Приел е, че договорите за кредит и за цесия валидно са обвързани страните по тях, както и, че не са налице сочените от ответниците пороци, водещи до недействителността им, в т.ч. на клаузи от тях. Районният съд е счел, че съобразно предвиденото в договора за кредит и ОУ към него ответниците имат качеството на солидарни съдлъжници, а не на поръчители.

Съгласно чл. 269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно за валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната част. По останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата.

При извършена на основание чл. 269 от ГПК служебна проверка на обжалваното решение въззивният съд не установи съществуването на основания за нищожност и недопустимост на същото, поради което намира, че то е валидно и допустимо.

По съществото на спора, с оглед наведените в жалбата оплаквания съдът намира следното:

По делото е безспорно установено съгласно представените писмени доказателства, че между „УниКредит Булбанк” АД като кредитодател от една страна и “С. Транс – 11“ ЕООД като кредитополучател и солидарните длъжници - ответниците ХР. С. ХР. и С. ХР. С. последният, действащ едновременно в качеството на физическо лице и като регистриран земеделски производител с БУЛСТАТ: 116554689, е сключен договор за банков инвестиционен кредит № 0054/615/16122014 от 16.12.2014г., по силата на който банката е предоставила на кредитополучателя сумата от 62 500.32 евро с целево предназначение за покупка на товарен автомобил. Съгласно договора за кредит дружеството- кредитополучател се е задължило да върне на банката получената от него сума, ведно с начислените възнаградителни лихви /ГЛП 8.5%/ и други разходи на 60 месечни вноски, платими в срок до 16.12.2019г. съгласно уговорения погасителен план. В чл. 16.3 от договора е посочено, че кредитополучателя и солидарните длъжници /ответниците/ отговарят за задълженията по договора при условията на чл. 101 и чл. 121-127 от ЗЗД, съответно като главен и солидарни длъжници, като последните се задължават да отговарят солидарно с кредитополучателя именно в това си качество за задълженията му по кредита, вкл. лихви, такси, разноски и комисионни до окончателното погасяване на всички дължими суми по договора за кредит, като вземанията на кредитополучателя и солидарните съдлъжници са неделими и се събират изцяло от всеки от тях при условията на солидарност, като всеки отговаря за изпълнението на цялото задължение въз основа на договора. Към договора за кредит за приложени Общите условия на банката, както и последващите анекси за изменение на договора, подписани от всички страни по договора за кредит.

По делото е представено приложение № 524 към договор за продажба и прехвърляне на вземания /цесия/ от 06.11.2017г., по силата на който кредитора „УниКредит Булбанк” АД в качеството си на цедент е прехвърлил възмездно на ищеца „АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИРАНЕ НА ВЗЕМАНИЯ” ЕАД, в качеството на цесионер изискуемите си вземания за изплащане на дължимите от кредитополучателя и солидарните съдлъжници към 31.03.2017г. задължения по процесния договор за кредит на стойност 66064.98 евро, от които сумата от 55214.17 евро – главница, лихви в размер на 11154.13 евро и разноски от 236.68 евро, ведно с всички права и обезпечения върху прехвърлените вземания.

Представени са и пълномощни, с които цедентът „УниКредит Булбанк” АД във връзка с изпълнение на задължението си по чл. 99, ал. 3 от ЗЗД е упълномощил на настоящия цесионер- ищец „АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИРАНЕ НА ВЗЕМАНИЯ” ЕАД с правата да уведоми всички длъжници по всички вземания на цедента, възникнали по сключени договори за кредити, които цедентът е цедирал на „АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИРАНЕ НА

ВЗЕМАНИЯ” ЕАД съгласно договора за цесия от 06.11.2017г. Приложени са и две уведомления от 29.11.2017г., адресирани до ответниците, в които предишния кредитор – цедент „УниКредит Булбанк” АД чрез пълномощника си – настоящия кредитор -цесионер „АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИРАНЕ НА ВЗЕМАНИЯ” ЕАД в изпълнение на чл. 99, ал. 3 от ЗЗД е посочил, че кредитор на задължението на последния по сключения договор за кредит вече е ищеца „АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИРАНЕ НА ВЗЕМАНИЯ” ЕАД, като уведомленията са редовно връчени на всеки от ответниците съответно на 15.06.2020г. и на 17.06.2020г. при условията на чл. 46, ал. 2 вр. с ал. 4, изр. първо от ГПК.

В първоинстанционното производство е извършена основна и допълнителна съдебно-икономическа експертиза, чиито заключения не са оспорени от страните и са приети от районния съд. От същите се установява, че кредитът е усвоен от кредитополучателя на 03.02.2015г., като за 2017г. няма извършени погашения по кредита, а дължимия остатък от главницата за периода от 20.11.2015г. до 20.08.2016г. по него възлиза именно в размер на исквата сума – 12942 евро.

Горната фактическа обстановка е установена правилно от районния съд въз основа на ангажираните по делото доказателства, като същата се възприема напълно и от настоящата инстанция. С оглед доводите на страните и като съобрази закона, въззивният съд напълно споделя изложените в първоинстанционното решение доводи, към които препраща на основание чл. 272 от ГПК, като в рамките на наведените във въззивната жалба оплаквания и при съобразяване на императивните законови норми, от правна страна намира следното:

Предявените кумулативно обективно и субективно съединени искиве съобразно правилно дадената от районния съд квалификация е с правно основание чл.422, ал.1 от ГПК, вр. с чл.79, ал.1 от ЗЗД, чл.430, ал.1 от ТЗ, чл.86, ал.1 и чл.99, ал.1 от ЗЗД.

По оплакването за необоснованост на първоинстанционното решение:

Видно от съдържанието на представения договор за кредит, безспорно се установява, че между страните по него е възникнало облигационно правоотношение, което се урежда от правилата на ЗПК.

Основният спорът между страните е относно това в какво качеството ответниците са се задължили да отговарят за задълженията по договора за кредит, като същите считат, че не са солидарни съдлъжници, а са поръчители по кредита.

Настоящата инстанция споделя напълно направения от районния съд извод, че с оглед характера на поетите с договора за кредит задължения, изразени по-специално в клаузата на чл. 16.3 от договора е налице постигнато съглашение с банката-кредитор и кредитополучателя, по силата на което ответниците са встъпили в дълга на последния съгласно изрично посоченото в договора основание на чл. 101 от ЗЗД, и като последица от това за тях е възникнала солидарна отговорност като съдлъжници по чл. 121- чл. 127 от ЗЗД. Следва да се отбележи също, че с оглед недвусмисленото си съдържание, посочената клауза не се нуждае от тълкуване по смисъла на чл. 20 от ЗЗД. Това е така, тъй като законовите норми – чл. 101 и чл. 121- чл. 127 от ЗЗД, сочещи на солидарната отговорност на ответниците като съдлъжници са вписани изрично в клаузите на договора за кредит в съответствие с т. 12.2 от ОУ, като към тях е добавено и подробно описание на обстоятелствата, при които ответниците отговарят за дълга. Налице е ясно изразена в договора за кредит воля на ответниците да отговарят неделимо за целия дълг като за свое задължение, а не да носят акцесорна спрямо кредитополучателя отговорност, каквато възможност е предвидена за поръчителите съгласно в т.12.3 от ОУ на договора. Затова в случая поради наличие на изрично изразена в договора воля на ответниците да отговарят като солидарни съдлъжници за дълга на основание чл. 101 вр. с чл. 121-чл. 127 от ЗЗД, независимо, че сумата е представена на главния длъжник-кредитополучател, това обстоятелство изключва възможността за наличието на уговорка за поръчителство по смисъла на чл. 138 и сл. от ЗЗД. / в т.см. също определение № 281 от 29.05.2015 г. на ВКС

по т. д. № 1175/2014 г., II т. о., ТК, докладчик съдията Анна Баева/. В подкрепа на този извод е и направеното с решение № 654 от 08.01.2008 г. на ВКС по т. д. № 320/2007 г. на ВКС, ТК, II т. о. разграничаване на отговорността на поръчителя от отговорността на солидарните длъжници. В същото е прието, че при поръчителството поръчителят отговаря за чужд дълг, докато при уговорената солидарна задълженост всеки от солидарните длъжници отговаря за задължението на свое независимо основание, като за разлика от поръчителството, при солидарните длъжници отговорността към кредитора няма акцесорен характер, какъвто именно е процесния случай. / в т.см. също определение № 281 от 29.05.2015 г. на ВКС по т. д. № 1175/2014 г., II т. о., ТК, докладчик съдията Анна Баева/.

По гореизложените съображения, неоснователни се явяват доводите за необоснованост на решението, тъй като същото е основано на данните по делото и правилно съобразяване на релевантните за спора факти и обстоятелства. С оглед обстоятелството, че отговорността на ответниците не е основана на института на поръчителството, направеното в жалбата възражение за отпадане на отговорността им поради непредявяване на иск против главния длъжник в шестмесечния срок, посочен в 147 от ГПК, се явява неоснователно, както правилно е приел районният съд.

Що се касае до възраженията на въззивниците за недействителност на договора за кредит, поради противоречие с чл. 58 от ЗКИ /доколкото изобщо нормата е приложима в случая с оглед предвиденото в чл. 58, ал. 7 от ЗКИ/, както и за нищожност на отделни негови клаузи – в т.ч. и тази по т. 4.3 на основание чл. 26, ал. 1, предл. трето от ЗЗД досежно размера на лихвата, както и клаузите, досежно неустойката, настоящата инстанция споделя доводът на районният съд, че същите са неотнормирани към предмета на спора, доколкото претенцията на ищеца обхваща само главницата и законната лихва. Този извод следва от обстоятелството, че дори и да е налице нарушение на която и да е законова разпоредба, водеща до недействителност на договора за кредит по смисъла на чл. 22 от ЗПК, съгласно правилното на чл. 23 от ЗПК дължимото по договора се свежда до чистата стойност на кредита, представляваща предоставената в заем сума, ведно със законната лихва от съдебното предявяване на иска. В случая претенцията на ищецът обхваща именно само неплатения за исковия период остатък от предоставената в заем сума по договора, ведно със законната лихва върху нея от подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК до окончателното ѝ изплащане.

На следващо място настоящата инстанция намира за неоснователни възраженията на въззивниците за недействителност на договора за цесия, в т.ч. и, че същият не е произвел действие спрямо тях, по следните съображения:

Както правилно е приел районният съд наличието на представителна власт на лицата, действали като пълномощници на двете дружество- страни по договора за цесия се установява от данните по делото. Предвид това възраженията на ответниците за нищожност на цесията, поради липса на съгласие на основание чл. 26, ал. 2, предл. второ от ЗЗД се явяват неоснователни. В тази връзка следва да се добави, че дори и без представителна власт, поради липса на данни някое от двете дружества да е оспорило сключване на договора за цесия, съгласно правилото на чл. 301 от ТЗ се счита, че същият валидно е обвързал страните.

Досежно доводите, че цесията е нищожна на основание чл. 26, ал. 2, предл. първо от ЗЗД поради невъзможен предмет, следва да се отбележи, че договорът за цесия би имал невъзможен предмет единствено ако касае имуществено право, което е непрехвърлимо с оглед своето естество, с оглед императивни разпоредби на закона или с оглед наличието на предварителни договорни ограничения. В случая не е налице нито една от посочените

хипотези, като освен това както правилно е съобразил районният съд прехвърленото вземане е надлежно индивидуализирано в приложението към договора за цесия с посочване на конкретния договор за кредит, в който е материализирано и на страните по него, с вписване на конкретните вземания по основание и размер, които са прехвърлени, в т.ч. и датата, към която е изчислена дължимостта им. По горните съображения настоящата инстанция намира възраженията за нищожност на договор за цесия на посоченото основание за неоснователни.

По отношение на възраженията относно съобщаване на цесията на ответниците, следва да се отбележи, че липсва законова забрана предишния кредитор -цедент да делегира правата си по уведомяване на длъжника за извършената цесия, доколкото законът не поставя специални изисквания за начина, по който следва да бъде извършено уведомлението. Досежно спазване на изискването на чл. 99, ал. 4 от ЗЗД, по делото са представени две уведомления от 29.11.2017г., адресирани до ответниците, в които предишния кредитор –цедент „УниКредит Булбанк” АД чрез пълномощника си – настоящия кредитор -цесионер „АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИРАНЕ НА ВЗЕМАНИЯ” ЕАД в изпълнение на чл. 99, ал. 3 от ЗЗД е посочил, че кредитор на задължението на последния по сключения договор за кредит вече е ищеца „АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИРАНЕ НА ВЗЕМАНИЯ” ЕАД, които са редовно връчени на всеки от ответниците съответно на 15.06.2020г. и на 17.06.2020г., преди съдебното предявяване на претенцията по реда на чл. 410 от ГПК. Това означава, че в случая е налице изпълнение на изискването на чл. 99, ал. 3 вр. с ал. 4 от ЗЗД- всеки от длъжниците -ответници да бъде уведомен от предишния си кредитор за извършената цесия, поради което същата е породила действието си по отношение на тях към всяка от посочените дати на връчване на всяко от уведомленията. Дори и ако се приеме, че уведомленията са получени в рамките на исковото производство този факт не променя направения от районният съд извод, че цесията е съобщена редовно, като това обстоятелство е взето предвид и е съобразно при решаване на спора съгласно чл. 235, ал. 3 от ГПК. */в т.см. е задължителна практика по чл. 290 от ГПК съгласно решение № 123 от 24.06.2009 г. на ВКС по т. д. № 12/2009 г., II т. о., ТК, с докладчик съдията Камелия Ефремова, и определение № 101 от 25.02.2014 г. на ВКС по т. д. № 2352/2013 г., II т. о., ТК, с докладчик съдията Бонка Йонкова/.*

От гореизложеното следва, че тъй като въпреки доказателствената тежест, която носят и която изрично им е указана в първоинстанционното производство, ответниците като солидарни съдлъжници на кредитополучателя не са ангажирали доказателства, че дължимата по процесния договор за кредит главница сума от 12 492 евро, начислена за периода 20.11.2015г. – 20.08.2016г. е погасена, исковите на ищеца-цесионер се явяват доказани по основание и размер и следва да бъдат изцяло уважени, ведно със законната лихва за забава от подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК до окончателното й изплащане. В тази връзка съдът намира за неоснователно възражението в жалбата че ако се приеме, че цесията е съобщена на ответниците с връчване на исковата молба и приложенията към нея, законната лихва за забава е дължима от този момент, а не от подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК. Този извод следва от обстоятелството, че в случая падежът на отделните вноски на главницата е ясно уговорен в договора за кредит и е изтекъл с настъпване на крайния срок за плащане на последната вноска, като от този момент са изискуеми всички непогасени задължения за главницата по кредита. Прехвърляне на вземането по договора за кредит обаче не променя изискуемостта на вземането за главницата, тъй като този факт не зависи от датата на съобщаване на цесията. Съобщаването на последната на длъжниците има за цел единствено да ги уведоми за промяната на кредитора и не променя изискуемостта на прехвърленото вземане.

Поради съвпадане на крайните изводи на двете инстанция за основателност на иска за главницата и законната лихва, и съобразно горните съображения решението в следва да бъде

потвърдено като правилно и законосъобразно.

С оглед изхода на делото, на основание чл. 78, ал. 3 и ал. 8 от ГПК и чл. 25, ал. 1 от НЗПП въззивниците следва да бъдат осъдени да заплатят на въззиваемото дружество претендираното за въззивната инстанция юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Мотивиран от изложеното, Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 261065 от 09.08.2021 г., постановено по гр. дело № 7223/2020г. по описа на РС-Бургас.

ОСЪЖДА ХР. С. ХР., ЕГН: *****, с адрес: гр. Б., ул. „С. С. К. и М.“ № *** и от **С. ХР. С.**, ЕГН: *****, с адрес: гр. Л., обл. Р., ул. „А. С.“ № **, действащ в качеството си на физическо лице и като регистриран земеделски производител с БУЛСТАТ: 116554689, **ДА ЗАПЛАТЯТ** на „АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИРАНЕ НА ВЗЕМАНИЯ“ ЕАД, с ЕИК: 203670940, седалище и адрес на управление: гр.София, бул.”Д-Р Петър Дертлиев“№ 25, офис сграда Лабиринт, ет. 2, на основание **чл. 78, ал. 3 и ал. 8 от ГПК** и юрисконсултско възнаграждение за въззивната инстанция в размер на **100 лв.**

Решението може да се обжалва от страните с касационна жалба пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчването му.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____